Ч. 178. Четвер 24 (11) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрацая: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецка угода. — Справа мяса на Угорщині. — Вісти з Портуґалії.

Екзекутивна комісия ческої народно-суспільної партиї відбула оногди засїданє, на котрім обговорювано положенє в Чехії. Комісия та стоїть і дальше на своїм становищи, яке заняли посли Скарда і Дворжак у відношеню до краєвого маршалка кн. Лобковича. Посли ті заявили, що уважають цїлу дотеперішну акцию угодову за укінчену і що Чехи не можуть почувати ся звязаними дотеперішним ходом угоди.

Партия народно суспільна, що правда, бажає мира в Чехії, але мир той дасть ся завести лиш на основі повного рівноуправнення ческої мови як в Чехії так і на Мораві і на Шлеску. За перше услівє угоди уважає комісия зміну порядку нарад ческого сойму. — З німецкої сторони уважають то виступленє народно-суспільної партиї за дуже злий знак для розпочинаючих ся переговорів угодових.

„Pest. Lloyd“ обговорюючи справу відкиненя угорских условій в справі арґентиньского мяса доказує, що Австрия на поли економічної полїтики рада би загортати зиски коштом Угорщини. Що же до дорожнї мяса, то она дає ся всюди відчувати в цїлій західній Европі, а колиб навіть і цїлий сьвіт обняла, то ще не треба трактувати єї занадто траґічно. Постійниї довіз мяса з Арґентини до Австриї міг би дуже дїймаючо зашкодити інтересам угорских годівельників худоби а до того ще й заохотити другі держави до конкуренциї. Атже Австралїя поробила вже кроки, щоби також і австральске мясо могло узискати приступ до Австриї.

Портуґальска република має остаточно вже свою конституцию. До „Frankf. Ztg.“ доносять з Лїсбони, що там проголошено вчера конституцию серед радістних проявів при численно зібраній публиці. Конституцию підписали всї члени народних зборів.

А всеж-таки положенє в Португалії мимо официяльних заперечень єсть критичне. Недавно тому устроєно там напад на державну вязницю в Лїмо, щоби увільнити арештованих політичних виновників. Аж войско відперло напастників.

Правительство єсть занепокоєне заговорами більшої части підофіцирів армії. Недавно тому 77 сержантів з всїляких полків відбуло збори, а коли на приказ міністерства війни вислано против зібраних кавалєрию, всї втекли з виїмком пятьох. Правительство єсть дальше огірчене поведенєм духовеньства підчас інвентаризациї церков. Посуджають низше духовеньство, що оно укриває богато дорогоцінностий, щоби їх охоронити від конфіскати.

Маркіянове сьвято.

Родимці! До великого сьвята ладить ся Русь-Україна, до сотих роковин уродженя Маркіяна Шашкевича, першого в Галичинї нашого поета, що живим словом збудив свій нарід і дав почин історії єго відродженя. І коли цїлий край загорів одною спільною гадкою: як найдостойнїйше відсьвяткувати Маркіянове сьвято, то тим більше почуваємо ся до того обовязку ми найблизші єго земляки і сусїди місцевостий, що найтїснїйше звязані з єго житєм.

Підлисе, Княже, Гумниска, Нестаничі, Новосілки лїсні — слїди житя Маркіянового, місцевости нинїшних двох політичних повітів, злучили оба ті повіти, під сю пору, в одно і в одну гадку, спільний комітет для звеличаня Маркіянових уродин у єго родиннїм місци у Підлисю, до якого так прилягло було серце поета, що присьвятив єму одну зі своїх чудних пісень, якими кликав собі красшої долї:

„Шуми вітре, шуми буйний
„На лїси, на гори,
„Мою журну неси думку
„На підлиські двори.
„Там ти скаже дуб старенький
„І єден і другий,

ЧУЖИЙ ГРІХ.

I.

Було то вечером. До двора богатого мельника і властителя камениці в місті Н... заїхав на подвірє великий віз, прикритий плахтою. Візник зліз потяжко з воза, випряг коні і брав ся стягати плахту з него, аж нараз і відозвав ся: Ось і лежить на возі!

— Хто такий? — спитала служниця, що стояла на дворі.

— Не питай, — каже паробок — а заклич лїпше господаря, най скаже, що робити.

Збігло ся пятеро чи шестеро людий челяди, обступило віз та питають: „Хто такий, хто лежить?“ Хтось засьвітив сірничок. Жінки цікаві стали заглядати, але й зараз відскочили від воза, бо на нїм лежав якийсь старий чоловік, мабуть вже неживий, скорчений у двоє, очи у него замкнені, а лице запало ся як у мерця.

— Бідачиско! Вже сконав! — відозвала ся якась жінка.

— Де ти єго взяв? — питає другий паробок.

— От де взяв: Лихо менї єго упхало на дорозї. Їду порожним возом, аж дивлю ся, а то лежить в рові якийсь чоловік. Коли я під'їхав аж до него, дивлю ся, а він цїлий жовтий як віск; каже, що нездужає, що не може вже дальше іти та просить, аби єго підвезти до міста. Я змилував ся над ним та взяв. Їду дальше, оглядаю ся, а він сидить на возі. Ну, нїчого; їду дальше. По якімсь часї оглядаюсь знову — єго вже нема. Гадаю: зліз десь по дорозї, а то, ось тобі маєш, привіз трупа до дому. Щож з ним тепер діяти?

Тимчасом засьвітили ліхтарню. З хати вийшов і сам господар, чоловік малого росту, присадкуватий. Глянув, а далї й каже: „Єго би відвезти до шпиталю; але як тепер з ним возити ся, коли вже пізна пора. Хиба вже до завтра зачекати: він і так вже не живий, а рано дасть ся знати до поліциї. Але де єго тимчасом подїти? Чуєте, Бартова, — каже господар до сторожихи — у вас єсть порожна комора, то хиба зложити єго в тій коморі“.

Сторожиха аж збліддла, коли таке почула. Мерця здоймили з воза і занесли до комори та поклали там на соломі.

II.

Була вже одинайцята година в ночи. Сторожиха не могла спати. У неї був все на думцї той чоловік, заєдно стояв їй перед очима. Таки виділа, як несли до комори і як клали на солому. Руки і ноги у него вже були повисли й він вже не віддихав. А може він не помер, може лиш зімлів? — думає собі. Встала з постелї, засьвітила лямпу і пустилась до комори.

Отворила тихенько двері від комори. З середини повіяло вохким холодним воздухом. Аж мороз пішов по єї тїлї. Затиснула лямпу в руцї і станула на порозї як прикована. Посьвітила до середини, дивить ся, а він лежить жовтий як труп і не рушаєсь. Їй здавало ся навіть, що вже чує сопух від трупа.

„То не може бути, то лиш менї так здає ся, бо я бою ся“, — думала собі, а нараз взяв єї дійстно такий ляк, що аж мало не крикнула і не пустилась втїкати. Набрала однакож знову відваги і приступила близше. Таж він не удає неживого і не забє єї. Поставила лямпу на якусь бочівку і стала мерцеви приглядати ся близше. Він не рушаєсь і не дихає; лиш ніс єму потягнув ся і кидає від сьвітла тїнь на запале лице. Надслухує ще лїпше. Він не дихає, застиг таки зовсїм. Нема вже чого бояти ся, бо мертвий не встане, не убє її.

Приложила єму руку до грудий, аби переконати ся, чи він таки направду вже помер. Дотулилась рукою до грудий і намацала там під одежею щось твердого. Взяла єї велика цікавість, щоби то такого було, і призадумалась на хвильку, а далї таки постановила переконати ся, щоби то було. Розіпняла осторожно одїж на трупі; зпід одежи показала ся груба сорочка. Сягнула за пазуху і дїткнула ся пальцями таки холодного тїла. Витягає якийсь мішочок, а в нїм бренять, видко, гроші, та й щось шелестить, мабуть банкноти. Від такої несподїванки, страху і захланности, взяла єї

„Як там живем ще маленьким
„Без журби, без туги.

I стоять там ще оба-дуби старенькі, сьвідки дитинячого віку Маркіянового. Любо глянути на них! Сильні як Бескид, як віра Маркіянового серця „що твердо постановилась на любови". Глянеш, — а „смуток твій знидіє... бо надія з серця, твого втїкла", бо перед тобою сьвідки, що розкажуть бувальщину, на яку гляділи, пригадають всю давну долю народну, а поглядаючи на них мимохіть засьпіваєш весело

я морозу тай не бою ся,
завтра розвину ся!

Остав там до нинї той самий, повний здорової води

„...колодязь студененький —
„А дуб воду тягне

напеш ся з него, як за той-рік станеш, відмолоднієш до нового житя і нової сили до житя придбаєш!

Біліє до нинї, як колись перед Маркіяновими очима біліла гора, яку так мило згадував Поет, коли єго щастє „переїла лиха доля, гірка година, гадина зїдлива".

„Підлисецка горо біла,
Як тебе не бачу,
Так ми тяжко, так ми сумно,
Що трохи не плачу!"

Поглянути на памятки житя Маркіянового, розмовляти з ними, колиж принагіднїйше як отсе в теперішне єго сьвято? Додати до тих памяток новий слїд Маркіянового Імени. Деж серце каже нам як не там, куда линуло серце Поета у хвилях, коли приходило ся єму „з недолев боротися, як під воду плисти?!"

Ведені тою гадкою постановили ми заснувати товариство Маркіяна, для удержуваня наших приватних шкіл в нашім окрузї і підмаганя нашої шкільної молодїжи — а понад се порішили віддати честь памяти Маркіяна у столітні роковини єго уродин, у єго родиннім селї Підлисю (ст. зел. Ожидів) як найсьвітлїйшим торжеством і запросити до участи у нїм велику українську родину. На підлисецкій горі, видній на кілька миль в околици, постановили ми поставити памятник, який би нагадував всїм Імя поета, єго любов до свого народу, єго ідею та єго дружне слово:

„Відкинь той камінь, що ти серце тисне!
Дозволь, в той сумний тин
Най свободоньки сонце заблисне.
Ти не неволї син!"

Реченець сего сьвята оголосимо пізнїйше, в порозуміню з краєвим комітетом. Нинї відзиваємо ся до всїх наших товариств і інституций з запрошенєм до участи у тім торжестві, звертаємо ся до всьої Суспільности з покликом, щоби разом з нами віддали честь Імени Маркіяновому у родиннім єго селї Підлисю.

А щоби памятник Імени поета не був даром єму лише від двох повітів, але від цілого нашого народу, то щоби був достойний єго Імени просимо всїх, кому дорога память Маркіяна, о ласкаві датки на сю цїль, на адресу: Руский Народний Дім в Олеську (з дописков: на памятник Маркіянови).

Раді би ми, щоби сьвято Маркіяна у Підлисю випало як найвеличавійше. Ладимо ся до него з жаром. Маємо повну надію, що разом з рами поклонять ся тисячі народу памяти нашого першого Апостола живого слова в Галичинї.

Комітет Маркіянового сьвята у Підлисю:

І. Антоняк, управитель складу „Народної Торговлї" в Золочеві. О. І. Березиньский, парох в Переволочній. О. Т. Білевич, декан Буский. Др. Т. Ваньо, адвокат в Золочеві. І. Вацик, властитель реальности в Буску. О. К. Винтоняк, декан Олеський. Р. Громницкий, студ. унїв. А. Дольницкий, радник ц. к. окр. суду в Золочеві. Емілїя з Олесницких Дрогомирецка в Золочеві. О. І. Зельский, декан Милятиньский. В. Йойко, ц. к. судия повітовий в Золочеві. О. В. Кальба, парох в Соколівцї. О. А. Левицкий, парох в Олеську. Іванна з Цегельских Лискова в Олеську. В. Малий, член ради гром. в Підлисю. І. Марисюк, студ. унїв. К. Пасцельский, член ради гром. в Підлисю. С. Попович, студ. унїв. К. Почапский, управитель школи в Юськовичах. В. Сїнґалевич, посол до ради держ. з округа золочівского. А. Скобельский, радник ц. к. суду окр. в Золочеві. П. Стоцкий, ц. к. судия повіт. в Золочеві. Др. Танячкевич, лїкар в Золочеві. О. Л. Тарнавский, парох Підлися. Л. Туркало, управитель школи в Плугові. О. В. Цебровский, парох в Кутах.

якась така пристрасть, якої доси ще не зазнала. „То таки гроші! — думає собі — золото і банкноти! Єму вже гроший не треба", — подумала собі і кров вдарила їй до голови, а серце стало бити, як молотом. Запнула чим скорше одїж на мертвім, вхопила лямпу, замкнула комору і вибігла до хати. Встромила мішочок з грішми в попіл на припічку, лягла на постїль і задула сьвітло.

Але не могла спати, так була зворушена. В темнотї заєдно показувалось їй жовте як віск лице мерця з довгим носом. Цїла в потї перевертала ся на всї боки, але сон єї не брав ся. Встала і засьвітила сьвітло. Роздумує, чи віднести назад гроші, чи нї. Совість каже їй: Віднеси, віднеси зараз! Але й зараз відзиваєсь в нїй другий голос: Нї, не понесу тепер, бо страшно! Зажду до рана, а відтак віднесу. Так мучилась цїлу нїч.

III.

Рано була вже комісия з лїкарем в коморі. — „Тифус... — каже лїкар, виразний тифус."

Розібрали мерця і стали шукати в одежи, чи чого не найдуть при нїм. Під підшевкою верхної одежи найшли якусь книжочку з кількома замащеними листками. Урядник став перекидати листи, нараз пристанув і видивив ся на винидїлого мерця та покрутив головою, а далї й каже до урядника:

— Чи далиб ви віру, пане комісар, що отсей бідачиско має при собі чотири тисячі долярів.

— Що ви кажете! — відозвав ся лїкар здивований.

— Таки так! Ось тут стоїть записано. Аж не хочесь вірити! Видко, що то був великий скупар, коли на нїм такі лахи, а в них така сума.

Лїкар глянув до книжочки, а там було все докладно списано — цїлий рахунок, більші і менші суми, а разом всего: 4000 долярів. На кінци стояло написано: „Моя ощадність".

Стали зараз шукати за грішми в лахах. Дивна річ! Анї слїду з них. Скликано зараз сьвідків, розпитувано всїх, нїхто не міг нїчого сказати. Прийшла й сторожиха, блїда як стїна, бо не спала цїлу нїч; так, бачите, казала, бояла ся трупа. Питають і єї, але й она не знає нїчого сказати. Уміла, бачите, добре удавати: „Я? — А най же мене Господь Бог боронить та заступить від такого! Нїчогісенько не знаю. Я навіть і не подивилась на него. Та як би менї по ночи ходити та ще й до мерця. Таж я би зі страху таки з розуму зійшла, як би лиш трупа побачила, а не то єго дотикала ся! Най мене Господь Бог від того заступить!"

Переслухали сьвідків і не довідались нїчого, а комісар каже: Хто знає, чи то єго книжочка! А може він єї де знайшов або украв.

Вернули назад до комори до трупа. Позбігало ся богато цїкавих та заглядають, а попереду всїх стоїть сторожиха. Труп лежить розтягнений на соломі. Лице у него жовте; очи трохи отверті, борода сива — виглядає як якій опир. Сторожиха приглядаєсь тепер по дни трохи лїпше мерцеви, пригадує собі нїч і зачинає страшно дрожати, аж нараз таки крикнула на весь голос: Таж то Барта!

Всї споглянули здивовані на жінку. Та бо й старший мірочник пізнає вже тепер трупа — то пяниця, давний мірочник, Барта, чоловік сторожихи, що двайцять лїт тому назад десь був щез, покинувши жінку і троє дїточок в найбільшій нуждї, а тепер вернув назад. Всї думали, що він вже давно помер і дїти вже не жили, а єго жінка стала була від тої пори за сторожиху у мельника.

Урядник взяв то все на папір, як належить ся, а відтак жартуючи каже до Бартової: „Дивіть ся!" От тут в сїй книжочцї списана вся ваша спадщина, та Господь знає, що за злодїй сас єї позбавив!

Сторожиха хотїла вже признати ся — але сором не допустив єї до того. „Нї" — думає собі — „таки не признам ся, що я трупа обікрала! Цїлий сьвіт би пальцем на мене показував! Удавала отже дальше, плакала та проклинала того злодїя, що позбавив єї таких грошей! Аби нїколи не мав пожитку з тих гроший, той проклятий злодїй! Дай то єму Боже!

IV.

Барту поховали а сторожика ходила з тої пори як без голови. Коли собі подумає, що обікрала трупа, то й встидаєсь споглянути людем в очи. А коли собі пригадує ту нїч, коли то она й ока не могла зажмурити, то страх знов єї бере; але й зараз себе розважає: Таж то були мої гроші — таки мої! Але хоч і як себе розважала, хоч і як собі толкувала, то все таки боялась тих гроший. Боялась навіть заглянути до того мішочка. Коли одного разу висипала гроші з него на стіл — розуміє ся, що двері замкнула на ключ — і стала їх перебирати та придивлятись банкнотам з чужого краю, то таки опісля сама себе проклинала.

— Ма що менї того маєтку — каже бувало сама до себе — коли я не можу єго ужиткувати, не сьмію ужиткувати! Зараз би вийшло все на верх. Всї казали би, що я злодїйка. А скажу, що то були мої гроші, та і на що то придасть ся? Всї би зараз сказали: Таж тогди, коли ти обікрала того якогось волоцюгу, то ти ще не знала, що то твій чоловік, що тебе був покинув. До смерти називали би всї мене злодїйкою. Проклята та нїч, що зробила з мене злодїйку.

Не важилась опісля вже і дотикати ся тих грошей; бояла ся зміняти хоч би оден банкнот, аби то не донеслось до суду і аби єї відтак не замкнули до криміналу. Так зазнавала она тяжкої муки, хоч нераз розважала себе, що она невинна, що то лиш така єї доля.

Чим довше лежали у неї в хатї ті гроші без ужитку, тим більше мучило то єї душу. Була богачка; мала гроші, добре золото і добрі банкноти, а не їх уживати. Всї ті гроші мусїли лежати так сховані аж до єї смерти. Нераз собі думає: По моїй смерти возьме хтось чужий ті гроші та буде собі панувати та уживати, а я, хоч то моя спадщина, мушу жити як жебрачка!

Ті гадки так єї мучили, що она бувало, коли висипле гроші на стіл, зриваєсь, та ховає чим скорше, бо думає, що єї хтось підглядає. Наконець аж таки зійшла з розуму, молить ся і плаче, а відтак кричить: Підсїв на мене, — он, бачиш? — підсїв. — Одного дня найшли єї в хатї неживу.

Новинки.

Львів, 28 серпня 1911.

— Іменованя і перенесеня. Львівский висший суд краєвий іменував канцелїста в Золочеві, Шаю Гельбера, офіциялом канцелярийним ad personam з полишенем в дотеперішнім місци службовім; — перенїс старших офіциялів канцелярийних: Мих. Теслюка з Дрогобича до Львова і Гавр. Ал. Гущинецкого із Сколього до Бучача; — офіциялів канцелярийних між иншими: Мар. Славіньского з Мостів вел. до Львова, Мих. Побідиньского з Лютовиск до Сколього, Димит. Козулькевича з Дрогобича до Коломиї; — канцелїстів між иншими: Мих. Чолея з Яблонова до Сокаля, Макс. Гнатишака з Болшовець до Судової Вишнї, Павла Качарепу з Вишнївчика до Винник і Валер. Давидовича з Мельниці до Вижниці.

— З зелїзниці. Станиславівска ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Щоби уникнути спізнень поїзду особового ч. 3114 на шляху Ворохта-Станиславів (від'їзд з Ворохти о 2 год. 6 мін. по полудни) з причини трудностий заходячих при перенощеню пакунків на перерві під Микуличином і забезпечене публиції получення згаданого поїзду в Станиславові до поїздів ч. 318 і 1220 в напрямі до Львова і Стрия а також в Делятині до Коломиї, заряджено від 21 серпня аж до 5 вересня с. р., зглядно аж до усуненя згаданої перешкоди висилку пакунків подорожних з Ворохти і Татарова до поїзду ч. 3114 раншим поїздом особовим. В виду того упрашає ся публику, щоби у власнім інтересї надавала пересилки зі в згаданих стациях найпізнїйше до 10 год. 45 мін. рано.

— Маневри. Вчера відійшов цїлий львівский гарнізон на маневри. Наперед відбудуть ся вправи в бриґадах в часі від 23—25 с м. Опісля розпічнуть ся вправи в дивізиях, що потревають до 3 вересня. Безпосередно потім наступлять вправи в корпусї до 12 вересня а від 12—16 вересня возьме львівский корпус участь у великих кінцевих маневрах в околиці Дуклї Управителем прасового бюра підчас кінцевих маневрів іменований полковник Максиміліян Голю, а придїлені будуть до того бюра один офіциальний звітник для австрийскої преси та один для преси угорскої. Пресове бюро буде поміщене в кватирі для гостий маневрів в місцевости Фельшевізкез — Рівночасно відбувають ся маневри австрийскої фльоти: Архикнязь Франц Фердинанд від'їхав вчера двірским поїздом з Лімбаху до Полї, щоби там взяти участь в головних маневрих ескадри, які потревають пять днїв. Наслїдник престола поїде нині на корабли „Арх. Франц Фердинанд" а в ночи розпічнуть ся перші воєнні операциї фльоти. В тій цїли вирушить часть ескадри з Абациї до середущої Далматиї, між тим коли перша і друга тяжка дивізия вирушать до Реки, щоб удати ся на визначені їм становища. В маневрах бере також участь арх. Фридрих.

— Самоубийство пасічника. В Микулинцях в ночи з пятниці на суботу повісив ся на поді своєї хати заможний господар Миколай Лукавич. Причиною самоубийства було то, що продав пасіку за дешеві гроші. Полишив жінку і 7 вже старших дїтий.

— На краєвий сокільский здвиг у Львові 10 вересня сего року заповіли свій приїзд відпоручники Хорватів, Словінців і Чехів, а також гості з Буковини і росийскої України. Щоби також словами і піснею піднести значінє здвигу, відбуде ся дня 9 вересня привітний вечер в салї Фільгармонії. На сїм вечері відограє музика сокільский марш, написаний композитором М. Лисенком нарочно на сей здвиг. До вправ палицями згармонізував музику п. др. С. Людкевич, а до вправ хоругвоцями п. Ярославенко. На здвиг приїдуть окремі поїзди з Станїславова, Тернополя, Чорткова, Стрия. Нічліг буде уладжений в „Академічнім Домі", салї „Сокола" і духовній семинариї. Комітет старає ся ще о касарнї і шатра. Підготовленя до здвигу відбувають ся по цїлім краю. Приїзд до Львова заповідають зі всїх сторін, міст і сіл. Також з Лемківщини вибирає ся на здвиг богато селян-Соколів.

Для інформациї вибираючих ся на здвиг подаємо, що если 300 осіб має їхати разом з одної стациї віддаленої від Львова найменше 51 клм., то найлїпше замовити окремий поїзд. Тодї зелїзниця буде коштувати пів цїни. Єсли їде від 100 до 300 осіб, то одержуть одну четвертину знижки цїни білету. Однак мусять всї разом їхати на один білет. Про намірену гуртовну їзду треба повідомити начальника стациї два дни наперед, щоби він міг постарати ся о ваґони. Єсли разом їде від 30 до 99 осіб, то цїна їзди буде коштувати о одну пятину менше. Знижку карти їзди можна одержати лише при їздї поверх 50 клм. дороги. Всяких пояснень що до здвигу удїлює львівский „Сокіл".

— Рабунки в білий день. Зухвалість львівских злодіїв не знає вже міри навіть в білий день серед улиці, не боять ся нападати люди і рабувати. На Гетманьских валах напав оногди якийсь Людвик Лесьнїк на служницю Лікерию Паращаківну, вирвав їй з руки парасолю і пустив ся втїкати. Прохожі зловили розбишака і віддали его в руки поліциї. При арештованім знайдено пару дамских черевиків, походячих з крадежі.

До емеритованого радника Двору Кароля Фріца, котрий вчера вечером проходжував ся з др. Ів. Богїном на площи Марийскій, приступив нараз львівский злодюга Бронислав Чарнецкий і вирвав ему з кишенї в камизельці годиниик разом з ланцушком. П. Фріц вхопив Чарнецкого за руку і відобрав ему годинник, але Чарнецкий вирвав ся і почав втїкати та ще й відгрожував ся отвертим ножем. Аж на ул. Боїмів придержав его поліциян. Один із сьвідків сеї події знойшов ніж, котрий Чарнецкий відкинув від себе.

Телеґрами.

Льондон 23 серпня. Служба Північно-східної зелїзниці одержала від своїх мужів довіря, щоби вернула до працї.

Париж 23 серпня. Президент міністрів Кальйо конферував вчера перед полуднем через 3 години з міністрами справ заграничних, маринарки, війни і справедливости та з амбасадорами: в Берлинї, Юлїєм Камбоном; в Льондонї, Павлом Камбоном і в Римі, Барієром. Нарада по полудни тревала дальше; взяв в ній участь також міністер кольоній.

Солунь 23 серпня. Німецкого інжиніра Ріхтера, котрого вхопили були розбишаки, знайдено над грецкою границею. Віддано его властям турецким в Еляссонї, звідки дорогою на Косово вибирає ся він до Солуня.

Лїсбона 23 серпня. Збори народні признали в третім читаню проект конституциї. Нову конституцию підписали президент зборів народних і присутні посли, а відтак серед великої овациї проголошено конституцию.

Льондон 23 серпня. З Теґерану доносять, що правительствене войско обсадило порти над Каспійским морем і окружило бувшого шаха зі всїх боків. Шуа ес Салтанех стратив власть над Туркменами. Дня 20 с. м. впали они у великім числї до Семуану і ограбили місто. В туркменьскім войску був. шаха бувають численні дезерциї.

Константинополь 23 серпня. На основі ухвали ради міністрів, палата послів збере ся не 14 падолиста але 14 жовтня.

Вятко 23 серпня. Помічника прокуратора Голохвостова зранив хтось ножем і втїк.

Цїна збіжа у Львові

дня 22-го серпня:

Цїна в коронах за 50 кіло у Львові.

Пшениця	10·90	до	11·10
Жито	8·30	„	8·50
Овес	9·30	„	9·50
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·30	„	13·—
Вика	10·—	„	10·50
Бобик	8·20	„	8·50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кіло	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	85·—	„	105·—
Конюшина шведска	65·—	„	75·—
Тимотка	45·—	„	55·—

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвіті,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).